

Orgoványi Anikó:

Csippancs, a vándor veréb

A verébcsalád egy magas oszlop tetején álló gólyafészek oldalában alakította ki lakhelyét. Komoly építmény volt, kibírta még az erős viharokat is. Elég magasan volt ahhoz, hogy macska ne érjen fel hozzájuk, felülről pedig a gólyacsalád nyújtott védelmet a ragadozó madaraktámadásai elől.

Csippancs, a legkisebb verébgyerek utoljára dugta ki buksi fejét a tojásból, ezért testvérkéi jóval erősebbek és életrevalóbbak voltak nála. Verébmama és verébpapa aggódva szemlélte kis csemetéjét, vajon meg tud-e erősödni a nyár végéig annyira, hogy képes legyen repülni és önállóan ellátni magát. Szorgosan hordták a finomabbnál finomabb falatokat, minek következtében gyorsan fejlődtek fiókáik, s hamarosan eljött az idő, amikor szüleik a fészek elhagyására biztatták őket. Először ők maguk mutatták meg, hogyan kell elrugaszkodni a fészek széléről, majd szárnyukat kitarva leereszkedni a közeli bokorig. Sorra nekilódultak a fiókák, aki ügyesebben, aki sutábban, de mindannyian elérték a bokrot, majd onnan a talajra ereszkedve lelkesen kutattak eleség után. Csak Csippancs maradt a fészekben. Sehogyan sem tudta elszánni magát a nagy ugrásra. Rettenetes mélység tátongott a fészek alatt, s aprónak látszott a bokor. Mi lesz, ha nem találja el, s a földre zuhan?

- *Ugorj már! Lebegtesd meg a szárnyaidat és lökd el magad!* – csiripelték neki a többiek, addig-addig, míg végül Csippancs összeszedte minden bátorságát, nekirugaszkodott és levitorlázott a mélybe. Süvített a levegő a füle mellett, alig tudta egyensúlyban tartani magát, de végül sikerült megkapaszkodnia a bokor egyik szélső ágában. Nagy volt az öröm!
- *Látod, milyen ügyes vagy! És bátor is!* – dicsérték meg szülei és testvérei a kis verebet.

Egész nap vígan voltak, magokat csipegettek, porban hempergöztek, pocsolya langyos vizében lubickoltak, bújócskáztak a bokrok között. Amikor a Nap lefelé indult égi útján, a verébszülők magukhoz intették csemetéiket.

- *Gyerekek! Itt az ideje nyugovóra térni! Csapkodjatok jó erősen a szárnyaitokkal, egészen addig, amíg a gólyafészket el nem éritek. Kapaszkodjatok meg az egyik kiálló gallyban, s másszatok be a családi odúba. No, induljatok szépen!*

A verébfiókák meglebegtették szárnyaikat, emelkedni kezdtek, s amikor elérték a gólyafészek oldalát, gyorsan bebújtak rejtékadó kuckójukba. Csippancs háromszor is nekilódult, mire verébmama segítségével végül ő is sikeresen hazaért. A következő napokban egyre könnyebben ment a verébgyerekeknek a fészek elhagyás és visszatalálás. A környék bokros területét is felfedezték már maguknak.

- *Nem szállunk messzebbre?* – kérdezte Csippancs, mert a bokrokon túli világ is felkeltette a kíváncsiságát.
- *Nem bizony. Ez a terület biztonságos a számunkra. Túl gyenge a szárnyunk ahhoz, hogy magasabbra vagy messzebbre repüljünk.* - válaszolta veréb mama.
- *Egyébként, van látnivaló itt is bőven!* – tette hozzá veréb papa.

Csippancsotazonban egyre jobban érdekelte a távolabbi világ. Nyár vége felé, amikor egyik nap takarodóra vonult vissza a család, akkora erővel emelkedett a magasba, hogy felröpült a gólyafészek tetejére. Ott aztán igencsak elcsodálkozott! Először csak két, magasba nyúló hosszú lábat látott, aztán egy nagy tollas testet, mely eltakarta előle a napot, majd egy félelmetesen hosszú csórt!

- *Segítség! Beleakadt a lábam valami kőcába, itt a fészek szélén, és nem tudok belőle kibabalyodni!* – kelepelte a nagy madár.
- *Várj, majd én segítek!* – ajánlotta fel a Csippancs, és minden ügyességét latba vetve kibogozta a csomót, ami rátekeredett a gólya lábára.
- *Köszönöm a segítséged! Ki vagy te?* –Kérdezte csodálkozva Kelemen, a gólyafi.

- *Csippancs vagyok, a verébfióka. Örülök, hogy segíthettem. Itt lakunk a fészketek oldalában. Milyen szép a kilátás innen tőletek!* – kiáltotta csodálkozva.
- *Bizony, ellátni a folyóparttól egész a falu közepéig* – válaszolta Kelemen. – *De ez mind semmi, ahhoz képest, amit nemsokára látni fogunk, ha elindulunk a nagy vándorutunkra.*
- *Mi is szoktunk vándorolni! Már a bokros terület határánál is voltunk!* – büszkélkedett Csippancs. – *Ti meddig mentek majd?*
- *Afrikáig* – válaszolta Kelemen.
- *Afrikáig? Az milyen messze van? Még az erdőn is túl?* – kérdezte a verébfióka.
- *Még annál is messzebb. Egész szárazföldeket repülünk át, még a tengersizorost is átszeljük!* – válaszolta Kelemen.
- *Ó, ez izgalmasan hangzik! Hadd menjek és is veletek!* - kérlelte újdonsült barátját a kis veréb.
- *Túl kicsi vagy te ehhez, meg a szárnyad se elég erős, de tudod, mit? Jó tett helyébe jót várj! Ha erősen megkapaszkodsz a hátamban, elviszlek magammal.*
- *Jaj, de jó! Mikor indulunk?* – lelkesedett Csippancs.
- **A következő holdtölte után, kora reggel.** – válaszolta Kelemen.

Csippancs már alig várta az indulás napját. Felröppent barátja hátára, Kelemen néhányszor meglebbentette szárnyait, s már emelkedtek is egyre följebb és följebb, olyan magasba, amit a kis veréb eddig elképzelni sem tudott. Körülöttük más gólyák is köröztek, majd mindannyian dél felé vették az irányt. Kitárt szárnyaikkal a meleg áramlatokat követve jutottak el egészen Afrika déli csücskéig. Itt aztán végre megpihenhettek, s erőt gyűjthettek tavaszig, a visszaútig. Csippancs nem győzött csodálkozni a különleges élőlények láttán. Életében először találkozott zsiráffal, oroszlánnal, és szemkápráztatóan csíkos zebra csapattal. Jókat mulatott a szurikáták mókás népségén, de is óvatosnak kellett lennie, nehogy kígyóval, vagy skorpióval találja szembe magát.

Az idő gyorsan elrepült. Kelemen egyik reggel így szól kis barátjához:

- *Gyere, indulunk hazafelé! Pattanj fel a hátamra! Aztán jól meg kapaszkodj ám, nehogy lefújjon onnan a forgószél!*

Ezúttal észak felé vették az irányt, és több héten át tartó fáradtságos út végén szerencsésen hazaértek a fészükbe.

Csippancsot kitörő örömmel üdvözölte a családja, mivel azt hitték, már régen elveszett.

- *Mesélj! Mi volt a legnagyobb élményed az út során?* - faggatták izgatottan.
- *A hazatérés.* – válaszolta boldogan Csippancs, és befúrta magát a fészekalj közepébe.